

de Mand, der arbeide i Statens Tjeneste som Dagarbejdere eller Afkordarbejde, til en Slags privilegeret Embedsstand. Dertil er der ingen Grund. Nei, lad dem blive stillede lige med andre Statsborgere, saa vil der være gjort et nyttigt og, som jeg tror, frugtbart Fremskridt i denne vigtige Sag.

Clausen: Det var ganske vist ikke nogen meget blid Kritik, den ærede Minister undertastede min Mindretalsbetænkning, men den velvillige Form, hvori den ærede Minister talte, borttog dog for mig en Del af den Bitterhed, som en saadan Kritik egentlig kunde indeholde. Jeg skal sige, at jeg tror dog heller ikke, at denne Kritik var saa ganske berettiget. Den ærede Minister rettede sin Kritik væsentlig imod, hvad jeg i min Minoritetsbetænkning har omtalt med stor Forbeholdenhed, navnlig hvilken Beforsning den større Forlængelse af Digerne Ost for Rødbj havde medført, og for et enkelt Punkt Bedkommende rettede den ærede Minister sin Kritik mod den foreløbige Betænkning, men ikke mod den Betænkning, her foreligger. Jeg figter her til Flytningen af Diget ved Østerfouggaard. Det er ganske vist, at i den foreløbige Betænkning, som blev tilsendt den høitærede Minister, var dette anført. Jeg vilde ikke anføre det i den her foreliggende Betænkning, fordi jeg ikke vilde fremlægge et Forhold, der ikke var tilstrækkelig oplyst, paa Thingets Bort — allermindst, naar det kunde se ud som en Bestyrelsing mod Embedsmænd for ikke at have bestyret det dem underlagte Arbejde paa den Maade, de skulde og burde og med den fornødne Rutine. Da den høitærede Minister imidlertid har draget dette Forhold frem, skal jeg bemærke, at man jo dog nu ser, at et saadant Stykke Dige har været flyttet. Om det nu ikke just har kostet 70,000 Kr., har det dog efter Ministerens Opgivende kostet over 20,000 Kr. At Grunden skulde være den, at Diget var blevet bestabiget ved, at Folk havde kjørt paa det til Stranden, synes dog mindre antageligt; thi man maa jo forudsætte, at Tilsynet vilde forhindre en saadan Kjørsel. Jeg tror altsaa, at hvad der er anført i den foreløbige Betænkning med Hensyn til Flytningen af et saadant Dige, i det Væsentlige vil bekræfte sig; Sagen vil jo imidlertid komme til at foreligge til nærmere Prøvelse paa Grundlag af den fuldstændige Fremstilling af Sagen, som den ærede Minister har lovet Udvalget. Hvad jeg nærmest kan have taget fejl i ved min Fremstilling, er vist den Omstændighed, at jeg er gaaet ud fra, at man ved Loven af 23de Mai 1873 forudsatte Lukningen af Rødbj. Jeg har ikke, siden den høitærede Minister talte, havt Leilighed til at undersøge dette; men jeg vil tro, at den høitærede Ministers Fremstilling der er rigtig, og saa er det jo givet, at denne Forlængelse til Strøns maatte blive saa meget kostbarere. Men selv om det forholder sig

saaledes, som den høitærede Minister gjorde opmærksom paa, at Digets Anlægssum da vilde blive 1,400,000 Kr., vilde den Overskrivelse af Anlægssummen, som da kom tilstede, være saa betydelig, at det jo, som man ser, vilde blive en meget betydelig Stat at paalægge disse Dige-
statydere. Jeg har jo omtalt den forøgede Længde af Diget med meget Forbehold i min Betænkning. Jeg har sagt, at hvilken Indskydelse en saadan Forlængelse kan have havt paa den forøgede Anlægssum, har Udvalget ikke kunnet bestemt dømme om, idet der ikke har foreligget Udvalget de fornødne Oplysninger eller Regnskaber. Jeg har altsaa ladet det staa hen til nærmere Prøvelse og Overveelse, hvilken Betydning man egentlig har kunnet tillægge den forøgede Længde i Forhold til den Digestat, Beboerne derved kunde komme til at bære. Hvad jeg væsentlig har henholdt mig til, er de Tal, som ere fremkomne efter Regjeringens Oplysninger, og som man finder i Anmærkningerne til Finantsloven for 1881—82 og i Betænkningen derover. Det viser sig der, at Forholdet mellem Fjølster og Lolland stiller sig saaledes, at Lolland betaler 16½ Ore mere pr. Enhed, det vil sige, forudsat, at det Tillæg af 4 Ore, som allerede dengang i Anmærkningerne til Finantsloven var af Digebestyrelsen bebudet at ville indtræde, er indtraadt, og det maa jo vistnok antages. Det har jeg fremskillet, og jeg kan ikke se Andet, end at de Tal, jeg har benyttet, ere benyttede strengt logisk i samme Månd, hvori de ere os meddelte. I den Skrivelse, som det forrige Finantsudvalg fik til Oplysning om disse Forhold, hedder det jo ogsaa udtrykkelig til Paavisning af, hvori det ligger, at Fjølster er blevet heldigere stillet end Lolland, at „ved de i sin Tid skænkede Bidrag fra Centralkomiteen ere endel af de kontribuerende Enheder fritagne for Paaligning til Kenter og Afdrag paa Saanene i Privatbanken“. Det vil nu sige, at endel af de smaa Lodsseiere, som ikke kunde bære Digeafgiften, bleve rent fritagne for Forrentning og Amortisation, hvormod de skulde vedblive at bære deres Del af Vedligeholdelses- og Administrationsomkostningerne. Dette har gjort, at de Lodsseiere, som ere delagtige i de egentlige Forrentnings- og Amortisationsudgifter svare 14½ Ore paa Lolland, hvormod de paa Fjølster kun svare 1,588 Ore. Der er altsaa der en Forskjel af 13 Ore. Det oplyses saaledes her, at Forholdet er saa meget gunstigere paa Fjølster fremfor paa Lolland, og at det skyldes den Omstændighed, at man gjentagende er kommen Fjølster til Hjælp. Her staar endvidere i Tillæg B. for 1880—81, Spalte 729—30 — og det var navnlig det, jeg søgte, men som jeg i Dieblisset ikke kunde finde —: „At Byrden saaledes er betydelig lavere for Fjølsters Digelag end for Lollands, hidrører tilbøls fra, at Fjølsters Digelag ved Finantsloven for 1876—77 bevilgedes en Understøttelse af 40,000